

Malte och jag blev riktiga kompisar redan i början av första klass. För dagens ungdomar är det nog väldigt svårt att förstå att avståndet kan vara så långt som på den tiden 1945 mellan Kämpersvik och en gård som Vik cirka femhundra meter från samhället. Men för dem som växte upp på en gård så var livet mer praktiskt än för oss som växte upp i samhället. Brygggor, båtar och fiske och mycket lek. Därför var det så spännande att ta del av vardagslivet på gården.

Pappa Valfrid som tog sig en middagsslummer på sofflocket med en tidning över ansiktet, Mamma Klara gick och pysslade i köket, fastern som stod i källaren när det var dags att baka tunna brödkakor i den inmurade ugnen, där hon eldade direkt på ugnsbotten och när kakan skulle in så hade hon en liten sopborste och sopade åt sidan lite glöd och aska där kakan skulle gräddas. Sen var det dags för Malte och mig att få alldeles nybakad smörgås och mjölk. Roligast var det när vi skulle köra från Killebäck, bakom Johans hus fanns det ett gärde där vi skulle lasta nyslagent hö. Hö är lätt att lasta om man tar lagom med hö på gaffeln men när vi skulle köra där ifrån så blev svängen för snäv så lasset välte. Det var bara att sätta igång och lasta igen, men då var det tungt för det var otroligt så hårt höet kunde trassla in sig i varann, så det blev inte mycket på gaffeln per gång.

Men bäst av allt var när jag fick köra hästen ända till Vik och Malte hoppade av och öppnade stänget av taggtråd så jag fick styra in på gården bakom gaveln på logen.

Nästan precis på samma ställe några år tidigare var jag lyckligt lottad att Malte var med när vi var ute och cyklade på vägen och höll på att cirkla runt på grusvägen. Gärdet låg väl 1,5 m under vägen det var samma taggtråd som infarten med hölasset men en tio m längre bort. Jag kom för nära väggkanten och välte över och ner mot gärdet. Där blev jag hängande i en tagg, i taggtråden längs gärdet, i låret med huvudet rätt ner.

Då var man tacksam att Malte var med och lyfte loss mig.

Det komiska var att ett par somrar senare så hade vi samlats ett gäng utanför Johan i Haganes lagård för att leka gömme, det var bara att rusa i väg men vad jag inte hade sett i mörkret var att det från hörnet på lagården fanns två taggtrådar som satt fast i grindstolpen på vägen upp mot Adel Lind.

Jag var inte så lång, så rätt in i taggtråden, en tagg rätt in i halsen, nu kommer jag att dö, rusade över vägen till boningshuset och ropade, fick svar från vinden, dottern kom till hjälp med en trasa och lite vatten så visade det sig att det inte var så allvarligt. Det fanns inga vitala delar där heller.

Pappa berättade att Johan var väldigt mörkrädd så när han varit hos någon av gubbarna i Kämpersvik och festat, på vägen hem i mörkret och regnet, långt innan vi fick vägbelysning, så var det några små vita djävlar som förföljde honom nere på vägen, ju fortare han gick ju fortare gick dom, när han började springa så sprang de lika fort.

Lindrigt nykter och vettskrämd kom han hem innanför dörren i Hagane, där fick han se de vita djävlar som förföljt honom var hans egna vita gummiskor.